

De la Covid-19 a l'Agenda 2030, passant pels fons Next Generation

Ramon Font
Advocat
www.ramonfont.cat

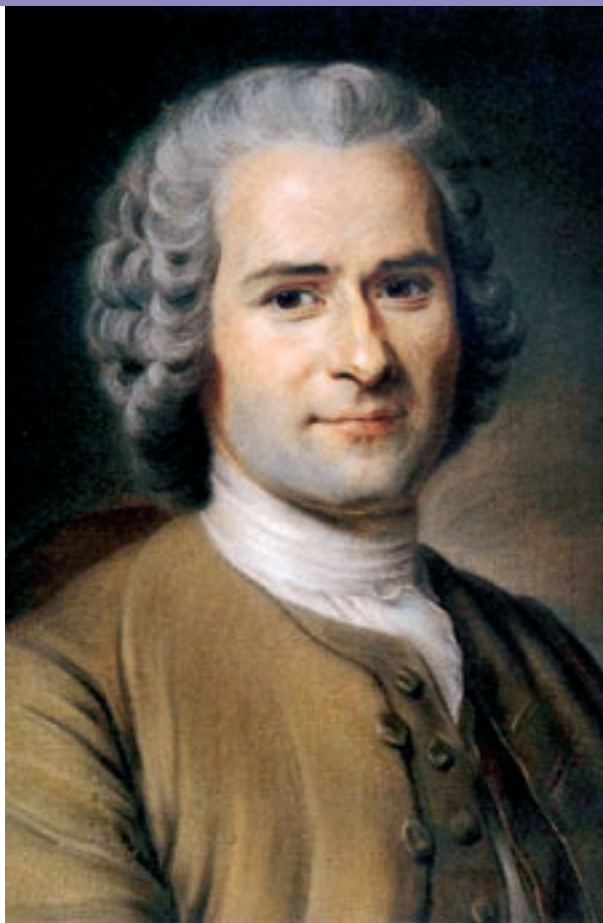
Ara, quan tots hem tornat a les trinxeres de la quotidianitat i hem deixat enrere el món utòpic de les vacances, on la realitat es transmuta, m'agradaria poder perllongar-vos la ficció d'aquells dies feliços i despreocupats i dir-vos, com fan molts, que la pandèmia ens ofereix una segona oportunitat que sabrem aprofitar i que els fons europeus Next Generation i l'Agenda 2030 ens esplanaran la vida i serem capaços de construir un món nou.

Seria bonic poder-vos dir que, finalment, els homes, des de la igualtat, aconseguirem signar un nou pacte social, que no serà il·legítim i que, endemés, estarà fonamentat en la voluntat popular. I segur que també us agradaria sentir que, a la fi, ens alçarem contra la injustícia i la desigualtat, que són les dues plagues que desperten els pitjors sentiments de l'ésser humà.

Malauradament, però, no em sento capaç d'afirmar que res d'això succeeixi.

Deia Rousseau, a la il·lustració d'aquest article, que quan l'home vivia en l'estat de naturalesa pura només tenia dos sentiments que governaven el seu món: la bondat i la compassió. Amb el primer sobrevivia, sense fer mal a res ni a ningú, excepte si ho havia de fer per necessitats de supervivència. L'home únicament matava per menjar. Amb el segon, la compassió, emfatitzava permanentment amb els altres. I, amb la barreja dels dos, aconseguia un estat de benaurança en el qual les diferències entre els homes, com per exemple la força o la intel·ligència, redundaven sempre en benefici de tothom. I vivint en aquest estat natural, l'home era feliç.

Fins que va sorgir l'agricultura i, amb ella, els individus van decidir posar tanques a la terra, perquè cadascú dels qui la treballava creia que era just que la collita fos seva. I així, cada home es va apropiat d'un tros de terreny, fins que va arribar un moment en què no hi havia prou terra per a tothom i molts es van quedar sense. Llavors esdevingué un nou estadi on s'instaurà la divisió social entre posseïdors i desposseïts, amos i esclaus, patricis i plebeus, senyors i serfs, capitalistes i obrers, els qui eren l'establishment i els qui no ho eren pas. Ales-

MAURICE QUENTIN DE LA TOUR (1704-1788) / MUSEU D'ART I HISTÒRIA DE GINEBRA

hores, per primera vegada, els posseïdors van enganyar els pobres, que van haver de signar un pacte a canvi de la promesa de tenir seguretat i pau. Un pacte que, en el fons, amagava la sentència a l'esclavitud d'uns i la perpetuació en el poder dels altres.

Però, malgrat que des de Rousseau ha plogut molt i les coses haurien d'haver canviat, no ho han fet gaire, i fins i tot al darrer Fòrum Econòmic Mundial –els que tenen el poder– gairebé van haver de sentenciar –sibil·linament i com qui no vol la cosa– que “el 2030 no tindrem res, però serem feliços”. I com que alguns, i especialment els qui ens governen des de qualsevol estadi o administració, per petita que sigui, ens volen fer creure que això és cert, sense gens de vergonya i la majoria de vegades sense ni tan sols plantejar-se ni pensar el que diuen, ens confirmen, una i altra vegada, que tornarem a l'estat pur de la naturalesa roussoniana i que, com deia Hemingway, serem pobres però feliços.

Seria bonic que us digués que tenen raó i que es complirà la promesa d'un retorn a aquest estat de naturalesa idíl·lic en el qual l'home no posseïa res i era feliç. I que us digués que el fet que aflorin els mals sentiments en l'home només és culpa de la propietat privada. O de l'enveja, la por, la ira o l'agressivitat. Però no us ho puc dir, perquè estic convençut que tot plegat són bajanades que ni ells se les creuen atès que, si l'home és bo d'una manera genètica, biològica, humana... per què haurien d'aflorar aquests mals sentiments?

No cal donar-hi més voltes. La veritat és que, al capdavall, hem arribat fins aquí on som ara perquè aquella bonhomia general no existeix i perquè, en conseqüència, hi ha homes dolents. També n'hi ha de bons, és cert, però, desafortunadament, la feina dels dolents s'evidencia d'una manera molt més palesa.

No obstant això i, malgrat tot, me n'alegro (*sic*) que la cúpula –el lloc al capdamunt de la piràmide de responsabilitats on, segons alguns, s'acumulen les incompetències més visibles d'acord amb el principi de Peter– hagi pensat en la nostra felicitat i s'hagi compromès a fer que l'assolim seguint una agenda. I encara que sigui la seva agenda, teòricament serà un *reset*. El *Gran reset*, diuen. Una nova oportunitat per a la humanitat de fer bé les coses, un tornar a començar de zero.

Comencem, doncs, de zero, si així ho volen, i a veure què passa. Perquè si realment l'home és bo, serem els primers habitants d'un paradís dissenyat a la nostra mida. O potser ho és a la seva?

Siguem crèduls ingenus, i confiïm en aquest futur meravellós que ens prometen, encara que ja sapiguem d'antuvi que no ho serà per a tothom, perquè alguns continuaran sent posseïdors i els altres, al finalia, quasi esclaus. Però bé, res és perfecte i, al final, a qui li importen les víctimes col·laterals?

Amb tot, mentre arriba aquesta nova edat d'or –tot i que alguns pensen que el que s'acosta és més aviat una nova edat mitjana– que ens estan dissenyant, si creieu que encara us queden alguns però, potser és que teniu alguna cosa a dir, més enllà de cantar reiteradament l'*Imagine* d'en John Lennon. A dir i a lluitar per posar-ho en pràctica, perquè, comptat i debatut, la història només es recorda dels valents. Dels covards gairebé mai se n'escriu res. I recordeu que, com deia Sèneca: “Qui va per un camí troba un terme, el foraviament no té cap fita.”

Onze de Setembre: amnistia, referèndum, independència

Oriol Ramon i Mimó
President de la federació comarcal del Vallès Oriental d'ERC
[@oriolrami](https://twitter.com/oriolrami)

Enguany tornarem al carrer com ho hem fet cada Onze de Setembre. Ens hi trobarem tothom: els que s'han manifestat sempre i els ho fan des de fa poc; la gent d'esquerres i la liberal; la independentista i la sobiranista; la que professa alguna religió i l'atea o agnòstica; la que parla en català i la que s'expressa en castellà, o qualsevol dels centenars de llengües que es parlen a Catalunya; les dones i els homes, les persones LGTBI; grans petits, adults i adolescents... Tothom qui cregui que una república catalana és el marc polític per fer efectius els anhels de llibertat,

de justícia social, d'igualtat, i de justícia climàtica i ambiental.

Sí, aquesta Diada tornarem a sortir al carrer, com hem fet sempre i com farem cada any, ara per reivindicar i en un futur per celebrar la victòria. Ens mirarem als ulls i ens direm un altre cop que la nostra tasca és persistir i continuar el camí traçat per molta gent que ens ha precedit. Ho farem com sempre: mirant endavant i posant les energies a assolir l'objectiu final.

I mentrestant, sabem que en tornar del carrer continuarem treballant per l'amnistia, per dignitat; i pel referèndum, perquè és un deure que tenim amb nosaltres mateixos. Per aquest motiu, aquest Onze de Setembre estem davant d'una oportunitat única que ens hem guanyat a pols, col·lectivament: la negociació política. Ens hi hem d'agafar i mantenir fermes. Malgrat que sabem que la predisposició de l'Estat espanyol a negociar és mínima o inexistent,

és justament això el que ens situarà en una posició de fortlesa davant de la comunitat internacional.

Nosaltres, que ens hem guanyat a pols el dret a seure en una taula de negociació, no renunciarem a res, i demostrarem a tothom que volem trobar una solució política al conflicte, que passa per allò que genera més consens en la nostra societat: un referèndum pactat. Perquè a hores d'ara ja sabem del cert que sense el reconeixement internacional no podrem gestionar cap independència proclamada, i sense l'aval del poble en referèndum cap govern no la reconeixerà.

Encara que no és el nostre desig, segurament ens quedem molts onze de setembre reivindicatius. I això vol dir que hem de continuar treballant amb intel·ligència: preparar la base social i consolidar altres factors per guanyar el referèndum. I això ho farem si som més, si obrim la mirada, si posem els llums llargs, si expliquem el projecte republicà com un lloc on hi cap tothom, si abandonem maximalismes o pureses i ens posem al costat de tothom.

Per això, un altre cop, aquest Onze de Setembre tornarem a sortir al carrer, i ho farem tants cops com calgui, fins a la república catalana. Ningú no ens frenarà, ni la repressió de l'Estat, ni el desànim, ni els insults, ni les proclames simbòliques.

Tornarem a vèncer!